

PENSEO

N-ro 342

apr. / 2020

Monata Beletra Revueto en Esperanto
Honorita de Premio Grabowski, 1994

Fondita en 1990; Enretigita en 1997 la 31-a jaro <http://www.elperno.cn/penseo/penlisto.htm>

Rita Mkrtchyan (Armenio)

Amike al unu el bonegaj verkistinoj — Julia Sigmond

Senlacaj manoj verkas, skribas,
Disdonas la belecon kaj bonecon,
Eterna sent' plenigas koron,
Valoras pli ol la arĝent' aŭ oro.

Rigardo laca, la ridet' mistera,
Multkolorigas tagojn grizajn,
Animon tuŝas vort' sincera,
Eĉ, se ne estas Mona Liza.

Okuloj iĝas diafanaj pro la larmoj
Kaj en la strofoj— tuta viv' per "skizoj",
Ŝi "pentras" siajn pensojn sur la paĝoj,
Eĉ, se ne estas Mona Liza!

Marto 10

* Du el ŝiaj belegaj poemoj mi tradukis armenlingve.

Rememoro pri Julia Sigmond

En nia Esperanta vivo ni renkontas multajn samideanojn, iujn ni ekvidas kaj konatiĝas, aliujn ekkonas per korespondado. Sed, estas interese, ke nur en Esperantujo (mi pri ĉi-tio jam skribis kaj parolis) la amikeco preskaŭ ne finiĝas (eble estas nur kelkaj

esceptoj). En rondo de similaj homoj ni povas renkonti verajn amikojn, homojn, kiuj iĝas proksimaj de unua saluta vorto, rideto, interparolo, letero.

El ĉi tiuj homoj estis Julia Sigmond. Ŝia enmeto en originala kaj traduka Esperanta literaturo estas granda kaj valora. Ŝi estis premiita en Belartaj konkursoj, verkis kaj eldonis siajn poemojn, rakontojn, novelojn preskaŭ ĝis la fino de la vivo. Eble pri ĉi-tio rakontos, skribos esperantistoj, kiuj pli bone konis faman verkistinon persone. Mi konas ŝin per leteroj, per korespondado. Ŝia alvoko –Kara amikino – estis tiel varma kaj sincera, same, kiel ŝiaj poemoj kaj rakontoj. En ŝia rakontvolumo *Mi ne estas Mona Liza*, en poemoj, estis sentebla kaj kredo al pli bona estonto, kaj espero, kaj sopiro, kaj doloro.

Julia Sigmond tre ŝatis konversacii kaj per la verkoj, kaj per korespondado. En ŝia *La Skribistino* ŝi mem skribis – La korespondado iĝis mia ĉefa hobbio. De unua ŝia retletero aperis sento, ke ni amikiĝis antaŭ multaj, multaj jaroj, kaj povis pri ĉio konversacii. Ŝi estis bonrilata kun ĉiuj korespondamikoj. Kiam mi tralegis ŝiajn verkojn kaj tradukis la poemojn, mi komprenis, ke ne tiel multas apud ni la homoj, kiuj parolas ne nur per lipoj, sed ankaŭ anime. Iam mi sendis unu el miaj modestaj poemoj al la korespondamiko, kaj li skribis – Dankon pro konfido. Jen la vorto, per kiu mi povas karakterizi Julia Sigmond. Ŝi estis konfidema kaj sincera, estis fidela kaj al Esperanto, kaj al la agado de ŝia tuta vivo, kaj al siaj familianoj, kaj al la geamikoj.

Ni vivas en ege malfacila tempo, ĉiutage informiĝas pri tragikaj novaĵoj, sed ni bezonas

dum vivo bonajn, belajn verkojn. Homa koro atendadas lumon de varmaj, amikaj vortoj. Similan lumon donacis al ni Julia Sigmond, kies libretoj ŝajne estas en biblioteko de multaj esperantistoj, ĝojigos nin ĉiam!

Rita Mkrtyan

Maria Nazaré Laroca (Brazilo)

Kuraĝo

Eĉ kiam mi iros tra valo de densa mallumo, mi ne timos malbonon, ĉar Vi estas kun mi; Via bastono kaj apogilo trankviligos min. (Psalmo 23:4)

En la skatolo mistera
de la bela Pandora
ankoraŭas espero,
la parfumo el ĝojo,
kiu nutras kuraĝon,
kaj fortigas la koron.

Juiz de Fora, 13/02/2020.

Vidpunkto

Tial ankaŭ ni, havante ĉirkaŭ ni tian nubegon da atestantoj. (Hebreoj, 12:1)

Ni vivas trempitaj
en la penso de Dio;
tamen multaj el ni
estas ribelemaj fiŝoj,
kiuj ĉiam neadas
la ekziston de l' oceano.

Juiz de Fora, 15/02/2020.

Eto (Ĉinio)

Aprile

Printemp' alvenas kun paletro kaj peniko.
Ŝi farbas montojn plene verde kun tenero,
kaj ŝmiras per junverd' la ŝosojn de saliko,
junverde herbojn laŭ la bordoj de rivero.

La ruĝon donas ŝi al floroj de persiko,

la blankon al prunfloroj en la ventleĝero,
hel flavon al sovaĝaj floroj per liriko,
kaj brilan bluan malavare al ĉielo.

Sur kampoj oni plugas teron laboreme,
kaj sarkas, semas ja senĉese dum taglumo,
dumnokte babiladas en la hejm' senĝene.

Kvazaŭ komforte en printempa la brakumo
sin kaŝas ili en varmejo senĉagrene
kaj ĝuas familian ĝojon sub la luno.

Yanke (Ĉinio)

Nia komuna malamiko

Ne parolu pri la rasoj blanka, flava kaj nigra,
nek pri virineco, vireco kaj infaneco,
nek pri maljuneco kaj juneco,
nek pri ranguleco kaj plebaneco,
nek pri riĉeco kaj povreco,
nek pri la disvolvinteco kaj disvolvanteo,
nek pri antaŭeco kaj postiginteco,
ĉar ĉiuj belaj kaj fatasstaj vortoj
fariĝas polvo kaj nenio.

Viruso, kronviruso, nova kronviruso
jam voras ĉion sendistinge.

Ĝi forprenas vivojn de homoj
blankaj, flavaj kaj nigraj,
inaj, viraj kaj infanaj,
junaj kaj maljunaj,
riĉaj kaj malriĉaj,
altrangaj kaj sensignifaj.

Ĝi invadas ĉiujn angulojn de la mondo,
turmentas kaj murdas ĉion kaj ĉiujn
kruele, tirane, malvarmsange kaj senkomplete.

Antaŭ ĝi neniu ĝuas rajton, liberecon
iri, paroli, manĝi, vojaĝi, eĉ seksumi.

Viruso, kronviruso, nova kronviruso
konstruas tombojn, tumulojn, sepultejojn
por ni ĉiuj, por la tuta homaro.

Ĉu vere gravas oro, petrolo kaj aliaj riĉaĵoj?!

Kial lanĉi militon al samvilaĝanoj de l'
terglobo?!

Neniu pli potencas ol la viruso,
 neniu pli avantaĝas ol la viruso,
 neniu pli antaŭas ol la viruso!
 Ho, homidoj, vi ĉiuj eraras, misas kaj trompas
 vin mem.
 Vekiĝu, forĵetu iluzion kaj turnu
 viajn pafilojn kaj kanonojn al la demono,
 al nia komuna malamiko,
 viruso, kronviruso, nova kronviruso!

Hans-Georg Kaiser (Germanio)

Vipino

Vipino blonda, tre senpruda,
 tra strato iris tute nuda.
 La viroj miris stulte gape,
 sed ŝia vipo krakis frape.

La belulino kun la vipo
 ne zorgis sin pri onta gripo,
 ŝi fiajn knabojn batis krude,
 volupte, tamen preskaŭ lude.

Ne ĉiuj trovis tion aĉa,
 doloro estas ankaŭ plaĉa.
 Se belulin' la vipon svingas,
 virsklavojn tio eĉ distingas.

Adoras viroj tentajn sinojn
 kaj kompreneble fortajn inojn.
 Se al virvir' la felo jukas,
 sovaĝofloron li sin plukas.

Cirkokomenco

Tion ni spertis ĉiuj:
 La cirko estas veninta!
 Jam staras la grandega tendo,
 ĉie ekbrilas la lumĉenoj,
 kaj sur la pinto de la tendo
 lumas alloge la nomo de la cirko.
 Post la balustrado oni aŭdas jam
 la trumpetadon de elefanto,
 el karavano de la cirkartistoj

elsonas sentimentala buŝharmoniko.
 Ni jam staras en la vicoj kaj
 ŝovas kaj puŝas nin antaŭen.
 Tiam ni sidiĝas inter la stangoj kaj
 mastoj,
 tiel, ke ni bone povas vidi ĉion,
 ĉar la cirko estas la plej bela
 el ĉiuj lumfestoj por la okuloj.
 La atmosfero estas ekscitiga.
 La orkestro elprovas iun viglan
 latinan ritmon kaj de la maneĝo
 eliras la tipa cirkodoro.
 Ni nun fariĝas dum momento
 eĉ iomete sentimentalaj,
 kiel la poeto Rilke:
 "Kiuj estas tiuj vagantaj veturantoj,
 kiuj eble estas ankoraŭ iom pli
 fuĝemaj ol ni mem?"

Sed tiam la prezentado jam
 komenciĝas.

Papos Nascentes (Brazilo)

Senmemorigita

senvestigita de mi mem
 senmemorigita
 dum kiom eonoj mi vagas
 de stelo al stelo
 de intertempo al intertempo?

intergalaktika sen festvesto
 pompo preparo mi intuas min alvokita
 kvazaŭ par' kaj parto:
 andromedano plejadano
 vegao min postulas sirius' min kunvokas

senmemorigita kaj sendirekta
 polusa stelo norton min ne donas
 daŭre mi ruliĝas tra iluzia nokto
 de mia volonta blindo:
 kiu bizara popol' min elaĉetos
 dum ekstazo diskreta?
 kaj min koncedos vibre
 la legitiman habeas corpus
 de lumoj briloj kaj koloroj
 ĉe mia kontaĝa renovigo?

Siv Burrel (Svedio)

Manko de loĝejo

Manko de loĝejo—ho, melankolie!
 Propra apartamento ie
 certe plej valoras,
 sed ne akceptu promeson kiel fakton
 ĝis fine vi subskribis la kontrakton!

Sur sofo de kamarado dormi
 ne bonas por malriĉa student'!
 Aŭtoritatoj povas eĉ ne informi
 pri longeco de loĝejatend'.

Politiko estas arto de elekto,
 do elektu, ke ĉiu hom'
 per domkonstruada direkto
 havos rajton de propra dom'!

Ĉuisto (Ĉinio)

Gardi la belan tempon

mi renkontiĝas kun vi juna
 en mia sonĝo nuna
 sur mian vizaĝon kun rideto
 tra la ombro de folioj
 versiĝas la radioj
 lasu min proksimiĝi al vi kun pasio
 la ĉarma figuro kaptita de fotilo
 similas la subtilan brizon
 ĝi alŝvebis al mi kun via aromo de lipoj

lasu vian koron de orf-solo
 droni en ekstazo de neono
 kaj ebriiĝi en la nokto de luna paradizo

mi renkontiĝas kun vi juna
 kvazaŭ en antaŭa sonĝo
 ankaŭ restas via spuro nuna
 en mia koro
 ĝi tuj vekas ĉe mi vian mutan volon
 en venontaj tagoj kiel la neĝflokaj
 flirtos en ĉielo senlima
 pro la sincereco de koro ama
 kiu min varmigas kiel pasio flama
 trans mia ora horo

Elena Popova (Bulgario)

Kelkaj enigmoj

1.
 Kun la longa rostro
 kaj grandaj oreloj,
 vere tiu besto
 ne estas eleganta.
 Sed necesa helpanto
 estas la giganto
 (elefanto)

2.
 Sur la herbetoj,
 aŭ la ŝtonetoj,
 sur la ter' malmola
 aŭ en la domoj,
 rapidas sola
 aŭ en kolono
 kun amikoj
 la
 (formiko)

3.
 Laŭ la fabeloj
 supertera belulin'
 vivas en la riveroj,

la arboj kaj floroj.
 Ĝi ĉarmas la koron
 dum meznokta horo.
 Kiu kaŝas en la nom'
 de l'

(feliĉulin') ?

4.
 Iras petole,
 muzikas vole,
 portas ĝojon
 en l'animoj.
 Vintre malriĉa,
 somere riĉa –
 inter la floroj
 per muzikilo
 muzikas

(grilo)

Jadranka Miric (Serbio)

Kajkoj

Varmega tago.
 Jen, meze de la vintro
 ekfloris konval'.
 * * *
 Tra branĉaro ho,
 vidiĝas blua ĉiel'.
 Bluiĝas nokto.
 * * *
 Marta krepusko.
 Flava lantern' aperas
 sur griza ĉiel'.
 * * *
 Ruĝiĝas ĉiel'.
 Subite fi ventego

redonas vintron.

Cecília Meireles

Eĉ Dio taksis ĝin feliĉo

Elkanta mia sufero
 tiel dolĉis laŭ la vorto,
 serenigis laŭ l' maniero,
 ke eĉ al Di' mia sorto
 ŝajnis ĝuo ne sufero.

Orliraj ĉiuj anĝeloj'
 kun klin' en alta apreco.
 Ter' tuta pro l' voĉfajneco
 min enviis, kaj "de l' steloj"
 diris "neprestas ĝi peco"

Mi vekis ulojn en dormo,
 mortintojn mi suspirigis.
 Ĝoj' laŭ ĉielark' post ŝtormo
 el mia buŝo sinleve:
 Viv' kaj songo sin plenligis.

Iĝis ĉe l' mister' de l' kanto
 sen vid' vi, Dio sen scio...
 Mirindega plordonanto:
 - ĉiuj sorĉitaj de l' ĉanto,
 nur mi en tristagonio!

Tiel dolĉan sinprezenton
 de mia sufer' en verso
 volis Di', mian lamenton
 donu ke la Universo
 el ĝi verŝu ĉi kontenton!

Elportugaligis

Wel CR (Brazilo)

Yu Xiuhua

La vento blavis tra l'kamparo

mi petas esti infaneto de l' ĉielo,

eĉ se ŝi reprenus miajn flugilojn de l'koro.

mi promenas tra l' kamparo en profunda vintro,
la vento blovas la nuancojn de ĉi tiuj tagoj.
la vinglaso falis, sed neniuj ĝin restarigis,
mi jam ebriiĝas en la foro,
la mieno jam flaviĝas.

la tritiko ekverdiĝas kun soleco,
lasu min atingi la venontan primaveron.
iu ombro cxiam staras sur la kampo,
nun mi volas fumi.

kiam ruĝa sorgo estas jam hejmvreveninta,
kiom sentoj de hejmloko estas por mi?
ekzistado sidas sur la tablo kun fer-incensuoj.
miajn amon kaj malamom
mi tro timas plu mencii

jen la vento blovas min pli kaj pli suben,
ĝis mi enŝlimiĝas por elĉerpi akvon.
mi esperas esti l' infaneto de l' ĉielo,
kiel se
mano povus tuŝe atingi.

Elĉinigiŝ

Ardo (Ĉinio)

Gao Huaijun

Nova Tago

en nova tago
mi la hieraŭajn aĵojn
forigos ja senspure
kun la sento atendema
donos mi al mia sopirata homo
ian senparolan forton

kiel alumetvendanta la knabino
mi per unu alumeto
vin varmigas en la vintro
kvankam feblas ĝia lumo
sed

mi klopodos kiel eble plej multe
jen alporti al vi lumon en malhelo
lasi vin aŭskulti
vokojn de espero
por ke via revo
ne vanuu kaŝe el de miaj fingropintoj
morgaŭ se tiele
maljuniĝos mi solece
perdos kion mi tre amas
vento min posedos ne plu
pluvo min vizitos ne plu
en kora kampo mia
ne okazos la retrorigardo al paseoj
en ĉi primavero
miaj amatino kaj amikoj
mi per mia plum' kaj inko
ŝirmos vin jen kontraŭ ĉiuj morboj
mi deziras al ni ĝojon en sezon' printempa

Elĉinigiŝ **Fangfang (Ĉinio)**

Mimoza Ahmeti

Vizio

Ĉi tiun senvoĉan militon mi ne forgesos,
Eĉ se iun tagon ĝi finiĝos
Ĉi tiun militon per nevideblaj armiloj,
Per fortoj, neesprimeblaj paroloj,
Kaj ĉi tiun urbobuson...

Ĉi tiun urbobuson kien vi neatendite grimpis
Kie malantaŭ la vitro oni spruĉis
Kvazaŭ post obskurita vizio,
Mirinda, tute sopirema,
Kiel mangestis min, mangestis elmigrinto.

Kaj malfermis mi la manplaton,
 Streĉigis ĝian liberon al kvin direktoj,
 Salutis vin, kara, salutis,
 Kiel en la lasta mondmilito.

La Luno

Kiom multe interluktis mi kun la hieno,
 vi ja ne scias!
 Kaj kiomfoje mi interluktos ankoraŭ kun ĝi
 Oni devas solvi: Kiu venkos kiun
 Inter si kaj mi
 Intertempe, ĝi denove alproksimiĝas,
 Jen, vidu ĝin
 Ĉirkaŭe kaj ĉirkaŭe, kaŝema, absorbema ĝi
 alproksimiĝas!
 Ĝiaj taktikoj jam min ruzigis!
 Ĝia malfideleco mian rigardon pliakrigis!
 La interluktado kun ĝi mian korpon
 pliperfektigis!
 Ĝiaj ekskorioj mian kuraĝon hardigis!

Flava hieno, flava hieno
 Kun lazuretaj okuloj
 Daŭre estas mia danĝera malamiko
 La pruvilo
 De mia rezistado.

La lasta letero de Majakovski

Vagadas mi tra la vojoj vidi vin esperante,
 Sed ne okazas ke ni unu la alian, kara,
 trovante.
 Timetas mi ĉu
 Iunokte postdorse
 Frapas min subite nigra mano
 Sentas mi: nokto je revemaj steloj
 Min mortigos
 Nokto je ĝojlumaj steloj

En miaj okuloj, ĉiam, senĉese, blueske
 Moviĝas via aprileca vizaĝo. Kaj tiun
 matenon,

Mortigite, trovinte, min en iu stratofino,
 La hazardaj preterpasantoj alproksimiĝos,
 timigite,
 Sed ne tuŝos ili mian korpon, ekvidinte
 Al la okuloj,

Tie ili vian lazurluman vizaĝon distingante,
 Kiu strange alrigardas ridante
 Ekpensos la preterpasantoj indignante
 Ke la murdisto vi estas,

Ekpensos tiel ĉar estas ja ili
 Preterpasantoj
 Kaj fervore, ne ŝparante, ili denuncos
 Lastlaste, ankaŭ vin, kara, ili mortigos
 La ĵurnaloj la opinion, certe kvietigos

La vera murdisto savixgos,
 Kaj tutkvietita tra la ĉefurbo promenos.
Elalbanigis

Bardhyl Senimi

(Albanio)

El Ĉina Antikva Poezio

Wang Changling (698-757)

Al imperia prokuroro CHAI

Fluas rekte al la urbo Wugang la rivero,
 Mi kaj vi malĝojas pro disiĝa korsufero.
 verda mont' kun nubo kaj pluveto nin
 kunligas,
 En du lokoj banas nin la sama luna helo

Zhang Ji (vivanta ĉ. 753)

En boato ĉe acer-ponto

Luno sinkas, korvoj grakas en prujna vetero,
 triste dormas mi sub fiŝistlampo ĉe acero.
 Nokte el la templo Hanshan ekster l' urbo

Gusu
sonorilaj tintoj ĝenas min sur la rivero.

Elĉinigis **Ardo (Ĉinio)**

Yuan Jie (719—772)

Ebria kanto sur la lago Shiyu

La eta lago Shiyu, same kiel granda Dongting,
Nun ŝvelas en somero ĉe l' helverda
insulmonto.

La valo servas kiel glaso, kaj la lag' vinujo,
Ĉi drinkemuloj jen sporade sidas en la rondo.
Ne povas bari la vinotransporton de boato
Eĉ tio, ke dum tagoj furiozas vent' kaj ondo.
Ĉerpilon longan mi krukside tenas, kaj l' aliaj
Ĉirkaŭe drinkas, nur ke estingiĝu desaponto.

Du Mu (803 - 852)

En gastejo

En la gastej' mi restas sen kompano
Kaj en kontemplo de melankolio.
La frida lamp' pensigas pri paseo,
Ekvekas min sovaĝansera krio.
Tra jaro l' hejmletero nun atingas
Afliktas min matene nostalgio.
Ekstere ĉe l' nebula riverbordo
ligitas fiŝboat' de l' familio.

Liu Zongyuan (773—819)

Ĉeroja situo

De longe lacas mi de ofic-vesto kaj, degrade,
Mi ĝoje iras al sudlando necivilizita.
Ĉe bedoj foje mi najbaras en libera tempo,
Kaj foje en montaro vagas kiel hom' ermita.
Plugiĝas en mateno rosa l' herbkovrita kampo,
Vespere en boato al mi sonas fluo glita.
Ĉi tie mi renkontas ja neniujn vulgarulojn,
Kaj kantas kun la kapo al ĉielo lazurita.

Elĉinigis

Minosun (Ĉinio)

Wang Anshi (1021-1086)

—laŭ melodio *Sudlandano*

De antikveco oni fondas
ĉi tie la palacon imperian,
ĉar verd' de arboj, herboj ondas
sub la vualo de l' vapor' favora.
Ve, malfeliĉe oni desapontas
pri neniig' de l' kvarcentjara sonĝo.
Jam korteganoj mortis vane,
iliaj tomboj grege sin renkontas.

Promenas mi laŭ riverbordo,
kaj mi ascendas turon
etaĝon post etaĝo kun streĉita forto.
Pri l' historiaj faktoj de la dinastioj
ne nepre ĉuu ja laŭ ordo.
Direktu jen rigardon vian al la Longa
Rivero,

kiu senĉese fluas malgraŭ ĉies sorto.

—laŭ melodio *Budhista dancisto*

Kelkaj pajlkabanoj jen rigardas
rivereton en senĝena fluokuro.
Mi vestite en negliĝo, kun malalta ĉapo,
paŝas inter plorsalikoj en vent-lulo.
Floroj same ruĝas kiel lastajare,
nokta printemp-vent' karese blovas
ilin jen al disflorado en plezuro.

Kiam la lunark' leviĝas al zenito,
alte super arbopintoj,
mi sobriĝas en malrapido
pro tagmeza la drink-ebriiĝo.
Kion mi prizorgas en medito,
kun amemo? Nur sufiĉas unu aŭ du
pepoj de la oriolo en ekscito.

Yan Jidao (1030?-1106?)

—laŭ melodio *Feo ĉe rivero*

Vekiĝinte el la sonĝo trovas mi,
ke ŝlositas ĉiuj pordoj supre.
Kiam mi sobriĝas el ebri',
la kurtenoj pendas jen malalte.
Lastajare la printempa apati'

ree venas al mi en la koro.
 Dum florofalad' mi kun konsci'
 sentas min izolata ja des pli.
 En subtila pluvo paro da hirundoj
 tamen flugas ame kun pasi'.

Je l' unua fojo mi ekvidis ŝin
 en aroma rob' el luksa silko.
 Ŝi, ludante bivon, kun kapklin'
 kantis amrakonton dolĉe.
 La tiama lun' ankoraŭ min
 nun prilumas sur ĉielo,
 dume tiutage ŝi reiris hejmen
 same sub la luna ilumin'.

—laŭ melodio *Perdrika ĉielo*

Tenante jadan tason ambaŭmane
 vi jen proponis al mi komplezeme
 vintrinkon, en vestaĵo luksa,
 kun mola sent' ekstreme.
 Mi spite ebriiĝon unuglute
 fintrinkis vinon sendileme
 ĝis ruĝis la oreloj.
 Vi dancis, dancis ja senĝene
 ĝis lun' malalten sinkis
 al saliksuproj skuiĝantaj treme.
 Finiĝis la kantad' mi eĉ ne povis
 svingeti ventumilon fortosvene.

Ekde disiĝo mi sopiri emis
 renkonti vin kun ĝoja sento.
 Kelkfoje ni kuniĝas eĉ en mia sonĝo,
 ĉu havas samon vi dum la momento?
 Ĉinokte vere ni kunestas longe,
 babilas sub lamplum' en evidento,
 sed ni l' okulojn streĉas
 por vidi zorge kun atento,

timante, ke ni renkontiĝus
 vizie en la sonĝ' prezento.

Elĉinigiŝ

Veĵdo (Ĉinio)

Zhuangzi

ĈAPITRO DUDEK-UNUA

Tian Zifang

§21-06

Boli Xi donis nenian atenton al la rango
 kaj la salajro, sekve grasiĝis la bovoj, kiujn li
 bredis, kaj tial la duko Mu de la regno Qi
 konfidis al li la regadon de la regno malgraŭ
 lia malalta pozicio. La bravulo Shun donis
 nenian atenton al la vivo kaj la morto, kaj tial
 li havis grandan influon sur aliajn.

§21-07

Kiam la duko Yuan de la regno Song
 ekhavis emon al pentrado, ĉiuj kortegaĵ
 pentristoj kolektiĝis antaŭ li. Post kiam ili
 ricevis la instrukcion kaj riverencis al la duko,
 iuj el ili staris ĉirkaŭe, pretigante ĉiu sian
 penikon kaj miksante sian inkon, kaj duono de
 ili atendis ekstere. Iu el ili, kiu alvenis malfrue,
 malurĝe paŝadis al li. Ricevinte sian
 instrukcion kaj riverencinte al la duko, li ne
 restis tie, sed sin retiris rekte al sia loĝejo. La
 duko sendis vidi, kion li faras tie. La sendito
 trovis la pentriston sidanta sur la mato kun la
 kruroj krucitaj antaŭ si, nuda ĝis la zono.

Aŭdinte la raporton de la sendito, la duko
 Yuan diris: “Tiu plaĉas al mi. Li estas vera
 pentristo.”

§21-08

Dum sia inspekta vojaĝo en Zang la reĝo Wen de la regno Zhou vidis maljunulon hokfiŝi sur la riverbordo. Tamen lia hokfiŝado ne estis efektiva hokfiŝado. Li tion faris ne por fiŝoj, sed por pasigi sian tempon. Li ĉiam estis tie, hokfiŝante por la hokfiŝado mem.

La reĝo Wen intencis dungi lin kaj konfidi al li la regadon de la regno, sed li timis, ke tio povos maltrankviligi liajn ministrojn kaj parencojn. Ĉe la dua penso li intencis rezigni la ideon kaj lasi lin foriri, sed li ne eltenis la penson, ke lia popolo estos senigita je tia ĉiela protekto.

Frue en la sekva mateno la reĝo Wen kunvokis siajn ministrojn kaj diris:

“En la lasta punkto mi sonĝis pri bona viro kun bruna vizaĝkoloro kaj barbo. Rajdante sur grizmakula ĉevalo kun hufoj ruĝaj je unu flanko, li donis al mi instrukcion: ‘Konfidu viajn regnajn aferojn al tiuj ĉi maljunulo en Zang, kaj via popolo estos liberigita de malfeliĉoj.’”

“Tio estas via karmemora patro de via moŝto!” diris la ministroj kun respekto.

“Tiuokaze, ni do konsultu aŭguriston,” diris la reĝo Wen.

“Ĉar ĝi estas la ordono de via karmemora patro, ĝi estas neniel dubebla. Kial do necesus la aŭgurado?” diris unuanime la ministroj.

Sekve la maljunulo en Zang estis eskortita al la ĉefurbo, kaj al li estis konfidentaj la regnaj aferoj. Li ne ŝanĝis la leĝojn kaj la regularojn, nek publikigis novajn. Post tri jaroj la reĝo Wen faris refojan inspektan vojaĝon en la tuta regno. Li trovis, ke la klikoj perdis siajn ĉefojn kaj disiĝis, ke la regnoficistoj ne plu laŭdas siajn meritojn, kaj ke komercistoj ne plu enkondukas falsajn mezurilojn el la najbaraj regnoj. La disiĝo de la klikoj indikis, ke la regpotenco centraliziĝis; la nelaŭdo pri siaj meritoj indikis, ke ĉiu el la regnoficistoj dediĉis al la komuna devo; la malaperado de la malveraj mezuriloj indikis, ke jam malaperis

trompemo en la rilatoj kun la aliaj regnoj.

Kaj tial la reĝo Wen faris la maljunulon sia granda majstro kaj, kun la vizaĝo turnita al la nordo, lin respektige demandis:

“Ĉu la maniero de nia regna regado povos esti disvastigita al la tuta mondo?”

La maljunulo el Zang restis silenta kaj ne donis respondon, kaj poste li foriris kun indiferenteco. Li donis ordonojn en la mateno, sed jam malaperis en la vespero, kaj de tiam oni aŭdis nenion pli pri li.

“Ĉu la reĝo Wen ankoraŭ ne akiris la perfektan fidon de la popolo? Kial li elpensis tiun sonĝon?” demandis Yan Hui Konfuceon.

“Silentu!” diris Konfuceo. “Diru nenion pri tio. La ago de la reĝo Wen ja estis perfekta. Kial vi ankoraŭ faras komenton pri li kaj kritikis lin? Per tiu sonĝo li nur portempe sekvis la kutimon de la popolo.”

Elĉinigris

Wang Chongfang (Ĉinio)

Ĉineske

Mandio (Ĉinio)

Persikfloroj ruĝas

—laŭ ĉinesko Dekses-Silabo*

En

varma printempa mateno

radias
bela flormien'.

Jen
ekruĝas la floroj en
la korto
kaj en la ĝarden'.

Sen
makuloj, sed kun purplen'
ĝi ruĝas
kiel la ruben'.

Jen
persikfloroj sur la scen'
fieras
sub sunlum' sen ĝen'.

Sen
ajna nebula katen'
ĝi helas
kvazaŭ sur saten'.

Mi
amas kun ĝoja ebri'
ĝin tree
en vigla magi'.

Ĉu
ŝi kaŝe venas sen bru'
por ame
ĉeesti kun ĝu'?

Mi
komprenas, ke estas ŝi,
vere ne
mia fantazi'.

**Deskses-Silabo: ĉina fiksfirma poemo el kvar versoj
de 1, 7, 35 silaboj, laŭ rimaranĝo a,a,xa (x=senrima)*

Jadranka Miric (Serbio)

Atendante vakcinon kontraŭ viruso "covid 19"

Februar'
pasis rapide.
Bela paro sidanta
sur benko sub arb' ride.
jen, vid- al -vide !

Suniĝas
milde, tuttage.
Briletas sunradioj,
dum hundo bojas vage ,
gaja saltetas mage.

Ekfloris
krokusoj bluaj.
Kiel lantern' ĝi lumas
en la horoj vesperaj.
Steloj kandelaj!

Migrantaj
revenis birdoj
al Nordo. Malkutime.
Ekfloris rusaj pinoj
de post cent jaroj!

Ekfloris
eĉ, fimalsanoj.
Korona virusoj, ve!
Malpleniĝas urbegoj.
Miloj da mortoj!

ADIAŬO al neĝo!

Ĉielaj

vintraj rozetoj.
Jam floranta ĉielo
Floras ĉerizarbetoj
kun burĝonetoj.

Kvietas
lagosurfaco.
Alflugis insektoj sur
boatoflago. Laco
pasas en paco!

Nokte
aŭdiĝas sonoj
kvazaŭ dancantaj steloj
bruetas aere. Voj'
plenas de lumoj.

Venteto
blovetas lace.
Homoj ludas leĝere.
iuj fiĝkaptas pace ,
revas kurace!

Someraj
varmejoj vintre
dum korona pandemias.
Zorgemoj kreskantaj are .
Ruĝas luno re.

**Sopir-al-sudo (ĉine: Yijiangnan): ĉina fiksforna
poemo el kvin versoj de 35,77,5 silaboj laŭ rimaranĝo
xa,xa,a (x=senrima).*

Lin Qingxuan

Rekompenco de la tero

Promenante en la kamparo, mi vidis kampulon hoĵi
la teron kun granda peno. Delonge mi jam ne vidis

tian laboradon, do mi sidiĝis sur la kamprando por lin
observi.

Lia fortika torso estis nuda. La pozo, kiam li levis
alten la hoĵon, vidite kontraŭ la lumo, verŝajnis bronza
skulptaĵo. Kia bela bildo!

Donante nenian atenton al mi, li nur zorgis pri
hoĵado kaj ordigado de la tero. Li ebenigis la teron ĝis
la malalta kampeĝo tuj ĉe mi. Mi vidis, ke lia korpo
estas trempita de ŝvito kaj lia pantalono tramalsekigita.
Li amike diris al mi, "Mi hoĵas por planti arakidojn."

Mi diris, "Jam antaŭ longe mi ne vidis iun uzi hoĵon.
Nun oni faras tion per plugmaŝinon, ĉu ne?"

Li respondis, "Nur malgranda parcelo. Sufiĉas por
mi finfari tion per hoĵo en unu tago."

"Ĉu vi volas iom ripozi?" mi demandis.

"Bone." Alirinte kun la hoĵo sur la ŝultro, li etendis
la manon kaj elprenis grandan kruĉon el la herboj
malantaŭ mi, kaj verŝis al mi tason da malvarma teo.

"Post unu monato vi povos vidi la verdajn
terpomajn plantidojn. Tiam viaj okuloj kontentiĝos pri
la bela bildo. Imagante al si la scenon post unu
monato, li diris, "Mia avo diris, ke la tero ne trompas.
Ĝi produktas tiom, kiom vi penas. La tero samas kiel
homo. Se vi ĝin dorlotas kaj respektas, ĝi donas al vi
rekompenco: flori kaj fruktdoni por vi. Tial mia avo
asertis, ke oni kultas arbon por fruktoj kaj respektos
hoĵon por rizo."

Aŭdinte tion, mi estis tre kortuŝita. De tiam, kiam
mi paŝas sur la kampoj, mi povas vidi la rekompenco
donitan de la tero. Kaj ankaŭ mi povas vidi, ke ĉiu
floro havas la koron rekompenci sian koramikon,
samkiel la tero.

Elĉinigi

Jatina (Ĉinio)

Eldonas Redakcio de *Penseo*

Ĉefredaktoro: s-ro Yida Wei (Vejdo)

Retadreso: vejdo@163.com

www.elperno.cn/penlisto.htm